

— Следъ мене! Следъ мене! — извика зайчето и заподскача напредъ.

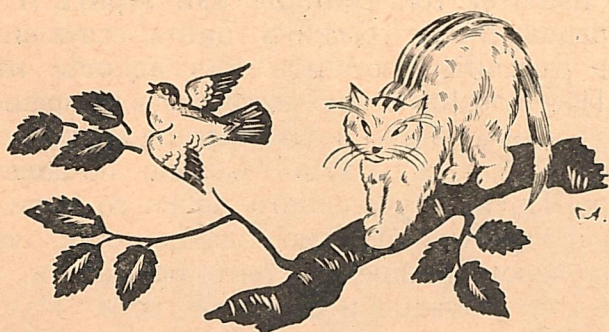
Джуджетата гледаха радостни. Тъ знаеха, че зайчето ще изведе детето изъ гората.

Не бѣше изминало много пжтъ и се чу викъ:

— Го-го! Го-го-о! Кжде си?

Гого позна гласовѣтъ на другаритѣ си. Тѣ го търсѣха. Гого се обади, затича се натамъ, откъдето идѣха гласовѣтъ. Следъ малко той бѣше при другаритѣ си заедно съ гължбчето и зайчето.

Северина

В Р А Б Ч О

Азъ съмъ Врабчо-Врабчоланъ,
гладенъ, босъ и неопранъ.

Цѣлъ день скачамъ по лозята,
по горитѣ и полята.

Нѣмамъ дреха, нѣмамъ кжща,
но се никому не мръща.

Дживъ-дживъ-дживъ,
дживъ-дживъ-дживъ,
радостенъ съмъ, че съмъ живъ!

Не прелитамъ азъ на югъ,
харно си ми е и тукъ.

Кога гладенъ, кога ситъ,
но съмъ веселъ и честитъ.

Чуруликамъ си доволенъ,
пъргавъ, воленъ и оholenъ.

Дживъ-дживъ-дживъ,
дживъ-дживъ-дживъ.

И съмъ веселъ и щастливъ!

Лѣтосъ наедно съ врабцитѣ
чуруликахъ по стрѣхитѣ,
пѣхъ азъ за баба Меца,
за житата и синчеца,
за безгрижнитѣ и луди
рой мухи и пеперуди.

Но веднажъ въ една разходка
срещна ме безстрашна котка...

Дживъ-дживъ-дживъ,
дживъ-дживъ-дживъ,
радостенъ съмъ, че съмъ живъ!

Атанасъ Душковъ